

Veckobladet

och dess framtid kommer ni att kunna läsa mer om i nästa nummer då vi rapporterar från VB-mötet den 4.12.

Röda Kapellet

har nyss spritt en snyggt layoutad värningsbroschyr. Värningsförsöket gäller både musikanter och uppdragsgivare. Det måste vara trevligt att vara kapellist, annars skulle väl inte så många hålla igång söndag efter söndag, decennium efter decennium. Men vissa personförändringar sker även i ett så stabilt gäng. Sålunda är två av de kontaktpersoner som anges på baksidan inte längre aktuella. Den tredje, Bengt Hall, med sedan 1976, fungerar emellertid utmärkt.

Senast hördes Röda Kapellet (och nästan alla andra blåsorkestrar i stan) på stadens torg den 30 november. Emellertid var sammanhanget en smula suspekt. För att förhindra antifascistiska demonstrationer, som man fruktade skulle leda till bråk och störa stadens rykte, beslöt kommunen i hast att ockupera alla centrala torg med en improviserad ljusfest. Sympatiskt på sätt och vis men en smula tvivelaktigt som politisk metod. Hade Röda Kapellet förstått sammanhanget är det väl inte helt säkert att man hade ställt upp, trots det ovanligt frikostiga gaget.

För övrigt är det snart (fredag 13.12 kl. 19) dags för Röda Kapellets numera traditionella decemberfest, med mat och dryck och dans, och musik förstås. Det kan löna sej att kontakta någon orkestermedlem och höra efter om det finns plats.

Som berättas här intill ska Röda Kapellet till Köpenhamn och spela mot EU följande dag. Även EU-vänner är välkomna! Det räcker att man t.ex. är mot den manipulerade EMU-omröstning som ska hållas i höst.

Menander

har fortfarande inte utkommit när detta skrivs 2.12. Men någon var kritisk mot vårt syrliga påpekande om detta förra veckan, när vi skrev att det de inte alltid är så flinka inne på distriktsexpeditionen som svarar för tidningens produktion. Visst, vi ska bli snällare. Vi tror att kamraterna på distriktsexpeditionen gör så gott de kan.

Riksdagsblandning från Karin Svensson Smith

Att vara riksdagsledamot för ett relativt litet parti innebär att man får lov att syssla med en rad olika ting. Motioner och interpellationer ska skrivas, enkla frågor ska ställas, initiativ ska tas i det/de utskott där man eventuellt sitter. Men framför allt ska kontakt hållas med omvärlden, där man bör ha ett särskilt ansvar för väljarna i den egna valkretsen. Vilkas initiativ och idéer bör tas till vara på lämpligt sätt.

VB refererar mer eller mindre regelbundet material som kommer från Karin Svensson Smith, vänsterns representant i vår valkrets. Men ibland hamnar vi efter, som nu. Därför sammanfattar vi några texter från Karin av lite olika karaktär.

Till minne av Pelle F.

Först något som VB redan tidigare har lovat att uppmärksamma. Först ett citat:

De fick aldrig veta skälen för interneringen och de anklagades aldrig personligen för någonting. De internerade kunde inte föra talan mot myndigheternas beslut att placera dem i läger. Rättssäkerheten var satt ur spel.

Det skulle kunna handla om personer, bland annat en svensk medborgare, som USA för närvarande håller internerade på Guantanamo-basen. Men det gäller de svenska arbetskompanierna under andra världskriget. Karin har tillsammans med Ulla Hoffman och Lars Ohly skrivit en motion med krav på upprättelse för de kommunister och andra antifascister som internerades på det sättet.

I de flesta fall handlar det om en posthum upprättelse. Till exempel när det gäller Per Francke, Ny Dag-redaktör med mycket mera som Karin lärde känna i ledningen för Linje 3 mot kärnkraft och som honn hade mycket att göra med därefter.

Men några av de internerade lever än, och för avlidnas ättlingar är officiella minnet inte oviktigt.

Det är inte det första initiativet i saken som Karin och andra vänsterpartister tar. I svar på en interpellation sade s-statsrådet Lena Hjelm-Wallén 2000 att det inte va meningsfull att nu granska förhållandena under början av 1940-talet. Den nu aktuella motionen replikerar:

Det är ett märkligt påstående med tanke på att statsminister Göran Persson i samband med förintelsekonferensen yttrade att alla stenar skulle vändas och att det som hände under andra världskriget skulle upp i ljuset ... Att lång tid har förflutit är inget hinder för att frambringa en ursäkt till de som tvångsteriliserades eller till samer för maktövertagande, och borde följaktligen inte vara något hinder beträffande dem som placerades i läger under andra världskriget.

Forts. på sid. 4.

Vi ses i Köpenhamn!

Danmark har ordförandeposten i EU:s ministerråd under andra halvåret i år och avslutar detta traditionsenligt med ett toppmöte i Köpenhamn 13-14 december. Lika traditionsenligt kommer ideella och politiska organisationer att passa på och försöka göra sig hörda. Det sker genom omfattande seminarier serier men också i form av demonstrationer. Själva toppmötet äger rum på Bellacentrum ut på Amager, en lika tråkig som välbevakad plats, medan demonstrationerna utspelar sig i stadens centrum.

Demo I

På lördagen är det då först en demonstration med samling kl 11.00 på Christiansborgs slottsplats (alltså vid folketinget). Den kallas den internationella demonstrationen och bakom den står t.ex. Attac men också Enhetslistan och SF och från Sverige t.ex. Vänsterpartiet, Fältbiologerna, SAC och Elevkampanjen. Den gemensamma huvudparollen är "Vår värld är inte till salu - sätt människor före profiten" och huvudtemat är kampen mot nyliberalism och privatiseringar. Före avmarsch kl 11.45 framträder internationella talare,

t.ex. Anton Flink från Sverige och Holger Nielsen, SF:s partiledare. Demonstrationen går till Otto Krabbes Plats på Vesterbro. Väl där fortsätter nog de flesta demonstranterna till nästa demonstration.

Demo II

Den heter "Stoppa unionen" och är alltså ett ställningstagande mot federalismen inom EU. Dess politiska paroller är: Stoppa unionen. Försvara välfärd och demokrati. Nej till en EU-här. För internationell solidaritet.

Det hela kallas också Folkmötet och bakom står rent danska organisationer som DKP-ML, FN-förbundet, Folk rörelsen mot EU, SF:s och Socialdemokraternas ungdomsförbund och Svalorna, en lite ovanlig blandning. Här samlas man i Enghaveparken (i slutet av Istedgade, rakt ut från Hovedbanegårdens gavel) kl 13.30 på lördagen och går 14.30 till Rådhuspladsen dit man kommer 15.15 via bl.a. Enghavevej, Istedgade och Vesterbrogade. På mötet framträder t.ex. Drude Dahlerup från Junibevegelsen. I denna demonstration deltar också Röda Kapellet genom att förena sig med sin systerorkester i Köpenhamn, Røde Horn.

Hur ska det gå?

Hur ska nu det här avlöpa, blir det som i Göteborg och Genua? Ja, man vet inte och den danska polisen är inte precis känd för sin gemytlighet - mest bekant är ju hur man sköt och sårade många på Nørrebro i början av 90-talet. Men det har varit årslånga förhandlingar mellan de arrangerande organisationerna och polisen under rubriken Stoppa Våldet, och man har nått rimliga överenskommelser. Polisen har lovat att hålla sig i bakgrunden, att inte gå hårt åt civil olydnad, att inte filma, att hålla nära kontakt med demonstrationsledningarna etc. Det är stor skillnad mot vad polisen gjorde i Malmö och Göteborg. Vad det råder oenighet om är främst gränskontrollen: Danmark har begärt undantag från Schengenöverenskommelsen för att få rätt att stoppa inresa i landet. Blir polisen nervös riskerar man alltså få vända med Öresundståget.

Men så ska det inte behöva gå och det är en utmärkt idé att ta del i det internationella politiska livet genom att fara till Köpenhamn den 14 december!

SH

Politiska kometer

Det finns de, både inom och utom partiet, som tycker att VB innehåller för mycket partiinternt material. Att reaktionen tycker annorlunda framgår av att vi publicerar nedanstående debattartikel. Ett skäl är att partiavdelningen saknar ett annat tillfredsställande debattforum. De glesa medlemsmötena ger inte mycket utrymme för diskussion och andra möten anordnas mycket sällan. Det är många år sen internbulletinen upphörde och på hemsidan har ingen debatt etablerats än. Att artikeln förutom att vara intern och är kryptisk är väl närmast författarens problem, om han vill bli förstådd och påverka.

Känner mig medskyldig i att polistytelsen (regionen) fått en ny v-ledamot. Saima skötte uppdraget utmärkt. Framgick om inte annat via VB:s tackning av Reclaim-bråken i Malmö. Men vore bra med en mer kontinuerlig rapportering, från en undanskymd men ur vänsterperspektiv mkt viktigt parlamentarisk verksamhet.

Gäller även polisinämnders (pd:s) dito. Där vi ev. hade en ersättarpost förra valperioden – inom Mellersta Skånes pd. Med prof. Klettesom ordf., väl. Protokollen kan läsas å polishuset (ev. tingshuset) i Lund. Där man i princip får sitta i knäet på en åklagare. Hoppas protokollkopia hamnade i bibliotekets kommunala samling, som jag föreslog Saima. Vem vill hälsa på hos farbror P, när man gatuslagits da'n innan? Medborgerlig revision under ögonen på objektet. Tänker läsa KS-protokoll i besökstolen hos Tove ...

Ja, Saima är känd och duktig. Även om antalet uppdrag kan göra somligt lidande. Hade gärna sett att en grupp backade upp v-representanterna i polisparlamentariska instanserna, å gemensam Skånenivå. Vådan av att lasta på folk uppdrag kan ses även i t.ex. Kultur och Fritid, här i Lund. Hur nu vägen fram till posthögen ser ut, speciellt då bevakelsegrunderna för den enskilde kamraten. Och hur resonerar valberedningarna? Ligger ekonomiska skäl bak, eller när slags proffsideal, inom politiken? Eller vad? Vi utomstående kan bara iakta nomineringar och namnen som återkommer, gång på gång, samt förundras.

Saima fick dock mitt drakoniska förord vad gäller övriga regionposter. Med en befarat hämndlysten, ny distrikts-vbr gällde det att vara tydlig. Polisstyrelsen kunde ju överlåtas på andra händer. Som led i en kraftsamling på området. Under distriktstyrelsen. Gör den nån nytta, förresten? [Eller Lundastyrelsen: ja, vad sysslar dessa styrelser med?]

Nu har vi tack och lov förskonats större politiska ordningsbråk, på ett tag. Även om instundande 30:e nov. kan innebära risk för nygamal batalj. Men föga troligt. Eller att t.ex. 9:e nov blir ny brännpunkt. Nu är ju SD-are inte precis skinheads. Men med en tilltagande xenofobi i landskapet, kan Lund åter bli en gatuslagplats. Som känt vänsterfäste. Därtill med en verbal och ev. militant judisk befolkningsgrupp. Med akad. och kanske även medial uppbackning.

Även Malmö kan stundtals ge intryck hysa judisk militans. Men spridda och osäkra intryck. Inte alla grupper märks utåt. Noteras kan i sammanhanget, att kända Lundaakademiker med aktuell etnisk tillhörighet avstår vidkännas denna. Kan man bli mer diskret än så? Resandes ensak, givetvis – men ju relevant ibland. Eller om det krumbuktas, fast efternamnet på oskyldig fråga är svar nog. Rätt onödigt hemlighetsmakeri. Som inte stärker en annars självklar solidaritet. Dock inte för judiska statsbildningar, precis. Inga kända ivf.

Rekordkarriär

Till saken, igen. När Diana övertar Saimas plats i p-styrelsen börjar det bli dags samla konklusionerna. Vi har sett flera ex. på rekordkarriärer på sistone. Var har Diana suttit innan, internt eller parlamentariskt? Ändå rakt in på en 4:e plats till riksdagen! Tillhörde dem som medentusias anamade nomineringen. På flera sammanfallande och goda grunder. En privat och tillsynes spontan nominering, därtill. Även om förslagsställaren delar frukostbord med en central, s.a.s traditionalist. Och väl skolad intrigrör?

Nu råder lite efterhand blekhet. I synnerhet som Diana inte precis övertygat vare sig på medlemsmöten, eller i VB. Var det rätt? Konkret lär det visa sig – menar p-styret och det andra, kommunala. Principiellt dock tveksamt. Speciellt polisposten. Vilka var kvalifikationerna, vad avgjorde, vilka var medtävlarna? Sten H. förefaller mig spontant vara en mycket lämpligare kandidat. På många och tunga grunder. Men inte så dumt med en agitator i aktuella sällskap, utifrån Saimas inside utsaga. Buss på kasketfetischisterna! Hur med Mellersta Skåne, på den punkten?

Dags för valberedningar att visa större öppenhet? Och inte fan ska distriktstyrelsen besätta flera regionposter! Efter val bör extrastor höstkongress hållas. I synnerhet som vi överöses med uppdrag numera, i kraft av val-% m.m. Dags återuppta gamla diskussionen om parlamentarismens förbannelse, rentav? Dvs illasinnat tuggummi för fräscha politiska krafter att gapa käken ur led med.

Apropå, så verkar tuggmaten attraktiv på representanter för onade partigrenar. Niclas sitter numera och gnider rygg med Nymark, i ett välfyllt kompol-rum. Ska inte generera ytterligare med ett ordagrant

cit, från ungefär dec. 2000. Glatt inhumandande var annan överårig ur UV, numera lokala vbr. Även han på väg in i parl. tuggmaten, att döma av nyliga postlistor. Varmt välkomna!

Låt mig avsluta om distrikts-vbr. Gäller nog även allmänt i partiet här nere, och lite varstans. Gunnar St. var inne på tråden i VB nr 34. Stadgerevision därtill på tal i en intressant insändare i Vänsterpress nr 11. Ja, läcker våra stadgar? Uppenbart. I fel läge är dock heltäckande stadgar ung. lika effektivt som att slänga lagböcker efter beväpnade gangsters. Är folket rättsskaffens behövs inga dj-a bokstäver alls!

Ännu en kometpolitiker

Åter till ämnet. Nita ännu en kometpolitiker. Ingen slump dock att Nita åtnjuter förtroende. Hennes företräden ligger i öppen dag. Men finns ripostrar. Om nu umgänget påverkat. Eller ev. ovana vid en demokratisk vänster av uttalat europeisk typ, med starka frihetligt-liberala inslag. Men till det principiella. Var det då rätt med en hög ordinarieplats på KF-listan, rakt av? Särskilt som posterna innan var flera, maktpåliggande samt rätt nysst förvärvade. Och efter sista medlemsmötet än mer påspädda.

Om nu inte "varannan damernas" avgjorde, med KF-listan. Samt att ev. avhopp spelade in. Men Diana riskerar bli ännu en omdömeslös tradfraktnominering – har dock mkt gärna fel. Söker du hålla mot, Anders? Var kommer trycket ifrån, geografiskt – eller på annat sätt? Nominerade fifty-fifty till distriktets senaste årsmöte. Men illa om vi får knappt dugliga eller oerfarna kandidater, från trad-hället. Då får förnyarna sitta där så länge trösklarna i sessionsalarna klarar gåstolar ...

Så tar vi Lunda-vbr. Den är fylld av bra folk. Välförankrade och erfarna, med god personkänedom. Tvivlar inte heller på att medlemskontaktarna är välskötta. Även om man ibland undrar hur många som får komma till tals. Eller blir aktivt tillfrågade. Det går att styra valberedningar. Ett sårt jobb, där man inte sätter duvungar. Och hur med principer? Finns där öht några?

Jag blir inte alltid övertygad, när jag ser praktiska utfallet. Om vi nu alltså lägger fraktionsbråken åt sidan. Tillfälle dock för kritiska, oetablerade och alternativt tänkande kamrater få rådrum undan den skördetröska, som normalt sveper när fraktionsombuden enats på förhand. I valberedningen.

Men måste konstateras, att post-samleriet fortsätter. I Lund ivf. Inom regionen tillsynes viss medvetenhet om aktuella, klassiska partiproblematik. Vad gäller Lund och pinnskiftet i valnämnden finns därvid en djupare ironi. Kan ju nån annan berätta om. Hastig konversation över pisserännan å Folkets Hus på rekordmötet i våras, framlockade ett idag nästan subversivt slagord, från anno daz. "En kamrat – en post".

Jörgen L.

PS Nillas inlägg i VB nr 35 är principiellt beaktansvärt. Men partipraktiken och hjärtat avgör till Nitas fördel. Inte alla väljer lättaste vägen etablera sig. Och Ulf kan ju i sin nämnd föreslå kommunen bekosta en polistjänst, för central trafikövervakning. Förrundor i Sherwood oxå. Dvs stadsparken och snedgången vid HSB-hq. Tänk att vi vann valet, utan en Lunda-bobby! Med klassisk replikpunkt i Rådhuset? Direkt utsikt till motorburna delinkventerna. Sist förväntar vi oss att kända personer med judisk etnicitet ska göra ett upprop, även i denna landsända. Vad gäller judisk ideologi resp. statspraktik, i dagens Israel. Det saknas ju ingalunda talfohet i allsköns andra frågor. Kristian Gerner samt kända politiker, vad säger ni? Är det meningen att vi svenskar ska högtidlighålla 9 nov. mot dagens bakgrund där nere? Med judiska massförstörelsevapen på fingerlängds avstånd – snart med monopol i regionen. Eller stekta araber är inte riktigt samma sak? Förlåt! Är Holocaustkapitalet på väg att förödas? Historiskt sett är judarna i ett mycket gynnat läge, eller har?

Tilläg

Vädan av att lasta på folk uppdrag kan t.ex. ses i Kultur och Fritid här i Lund. Hur nu vägen fram till de små posthögen ser ut – speciellt bevakelsegrunderna för den enskilde kamraten. Och hur resonerar valberedningarna? Ligger det ekonomiska skäl bak postsamlandet? Eller när slags proffs-ideal, inom politiken? Eller en inre bristkänsla av liknade slag, som får chefspersoner lite varstans att eftersträva ekonomiska ersättningar på utom-rationell nivå? Eller addera större och mindre makt-smulor, till en helt personlig inflytandesfär – är det drivkraften?

Vidare ska konstateras, att viljan att informera partikamraterna samt be om deras synpunkter inom egna politik-området tydligen sjunker med uppdragens antal. Kanske föga märkligt. Man har inte tid eller ork. Samt tycker ev. man sitter säkert ändå, med detta mångfaldiga förtroende i ryggen. Så man kan kosta på sig att skita i dem som har gett en uppdraget, inm parti och valmanskår. Man blir rätt manipulativ, med år och politisk erfarenhet. Ses även hos dem som det finns minst att invända mot, i termer av att sköta ett uppdrag – även utanför sammanträdestid.

Ja, kommunalpolitiken diskuteras nästan aldrig i v-Lund. Tillsammans med en massa annat, som det definitivt skulle behöva pratas om, på typ medlemsmöten eller i andra organiserade former. Om man för kommunalpolitiken alltså undantar nödigaste beredningsarbetet, i Kompol. Och det finns kommunala uppdragstagare som aldrig visar sig ens där. Som i princip sköter sitt uppdrag som en slags privatförklänning. Vad blir nästa? Arvsrätt till uppdragen, till son eller dotter, måg eller kusin?

Speciellt regionpolitiken skulle behöva en återkoppling till Skånes olika v-föreningar. Men vet inte hur det är i andra v-klubbar. Och nästan aldrig rapporteras det i VB, eller i Menander. Privatseringen inom ivf historiskt mest kollektiva partiet är i sanning långt gången. Styrelsen i Lund rapporterar aldrig nånsin – uom i obligatoriska och generaliserade verksamhetsberättelsen, en gång om året. Plus om det är helt akut. Lundastyrelsen svarar heller inte på skrivelser. Annonserar aldrig sina möten, delger aldrig dagordningar, al-

drig får man veta vad som avhandlats på (de eventuella) mötena efteråt. När inte nån enskild – medlem eller framsig inkräktare – rapporterar på eget initiativ, i exempelvis VB. Ja, i VB – punkt. Andra fora finns inte, eller underutnyttjas gravt. Eller så kommunicerar man internt via nätet. Inom styrelsen t.ex., inklusive enskilda som har access.

Stora glädjande parlamentariska undantaget är Karin Sv. Smith, vår mest fjärran förtroendevalda. Som skriftligen i olika partifora, i dagstidningar samt t.ex. på temamöten i Kompol mönstergillt och alldeles frivilligt håller sina Lundamedlemmar, andra medlemmar samt partiets väljare utomordentligt välinformerade om vad sig i rikstrafiken tilldragit haver, så att säga. Samt ev. övrigt, på hennes lott. [...]

Nu ska dock tillfogas, att inte alla kommunala eller reg:a uppdrag har lika allmänintressanta förvaltningsområden om hand. En faktor att definitivt ta med i bedömningen. Och många, definitivt flertalet, sköter s.a.s. offentlighetens delen av sina uppdrag hyfsat – eller mer. Men även invändningar, å det ena eller andra. Ingen nämnd/ glömd. [...] Sen finns ju slutligen även en dold bit som gäller mer privata kontakter med medborgare, och andra, via telefon eller typ pratstund på stan. Eller via e-mail! Glömt nä?

Men med många (flertalet) Lundamedlemmar huvudsakligen bedrivande politiska eller sociala partiaktiviteter inom ramen för resp. fraktion är partiföreningens förfall eller utfrysning nog föga märklig. Kanske ett fraktionsförbud skulle hjälpa – som i gamla dar! Partiet är f.n. i praktiken delat på två, här lokalt ivf. Ett systematiskt mönstrat, demonstrativt uppbåd förnyare – just nu i minoritetsposition – på ett viktigt möte i våras, då mer än halva medlemskåren mötte upp, har förmått fraktionerna till vapenstillestånd.

Så nu haglar inte grovheterna som tunga granatkartescher över ingenmansland – tills vidare ivf. Och ja, där emellan hukar vi anti-, o- eller a-fraktionister, en tyst, mestadels docil samt brokig och annat annat än samordnad skara. Som låter sig hunsas med, rätt omedveten om sin potentiella makt-position, mitt på (rejält minerade) gränslinjen.

Vill till sist tillägga, att det som utomstående inte är lika lätt att hitta orsaken till problem inom partiföreningen som det är att identifiera dessa. Makt är som vatten, plastiskt och transparent. Längre ser man inget – och det tar lång tid innan man lär sig gå på detta paradoxala medium. Man säker trevande lägga ansvaret än här, än där. Allra sist ska konstateras, att både central- och distriktsnivå verkar glada att använda maktens privilegium att inte svara, eller ge sin mening tillkänna på annat sätt. Partisekreteraren borde dessutom ha skyldighet göra en sammanfattning av de organisatoriska problemen, inom partiet. Undrar vem eller vilka instanser som bevärdigas komma i åtnjutande av utgående kommunikationen från hennes ämbete. Inte fan är det vi parti-kulis, i varje fall!

Ja, måtte detta dj-a parti explodera i missnöje snart. Allmän sopning till nästa partikongress, 2004? Som kanske blir två – om partiets maktthavare på olika nivåer som förra gången envisas fylla den ordinarie. Ja, sett från Skånehorisont alltså. Vi i Lund-v väntar fortfarande på rapport från, eller möte med, våra delegater efter sista kongressen. Mätte det drabba dem skoningslöst som beter sig så utstuderat nonchalant mot oss i samlade lokala medlemskohorten. Ja, en Alternativ v-kongress nästa gång, kamrater? Partiets alltmot av-söndrade översikt är jag definitivt inte kamrat med.

Från affärsvärlden

Ibland står det på kultursidorna att historien har tagit slut och att inget längre är sig likt. Det var så mycket bättre på den tiden borgerlighetens ledarskribenter var med i KFML eller FK och gick i demonstrations-tåg för Vietnams sak. Då fanns äkta idealitet, då fanns saker att slåss mot, men nu är alla katter lika grå. Jag skulle vilja säga: för all del, åren har gått, men en del saker är sig förbannat lika.

Dr Strangelove är tillbaka

Vem dyker nämligen upp som den store opartiske utredaren av 11-septemberhändelserna i USA. Jo, doktor Strangelove himself, kamrat Henry Kissinger. Nyss gick det en Stanley Kubrick-serie i TV. Doktor Strangelove var naturligtvis Kubricks bästa film. Den naturaliserade amerikanen med ursprung i Centraleuropa som blir Pentagon-intellektuell fanns det många av: raketmannen Wernher von Braun, datorpionjären John von Neumann som varmt förordade ett preventivkrig mot Sovjet i början av 50-talet, vätebombens fader Edward Teller. Alla är de delar av underlaget för dr Strangelove, men Kissinger har en särställning. Hans manövrer under Nixon-Ford-åren är i särklass de grövsta: de hemliga bombningarna av Kambodja, stö-

de stora svenska tidningarna som uppmanar oss att se nyanserat på saken.

IKEA i vårt hjärta?

Jag tror att jag var på IKEA första gången i början på 60-talet. Jag åkte bil med en kompis hem till Jönköping och då stannade vi till i Älmhult. Det jag minns mest från besöket var alla de gravida paren kring de tjugo. Hit kom de nämligen alla grabbarna som gjort tjejen med barn och nu skulle sätta bo så billigt som möjligt. Det var alltså på den tiden när kärlekslivet faror inte handlade om aids och klamydia utan om att bli på tjocken.

På grundval av detta förhållande sålde IKEA en halv miljon ex. av den kända hurtsen Tore som med lätthet kunde kombineras med en bordskiva och ett stödben. Det var billigt och höll några år. I den dåvarande IKEA-katalogen som sannerligen inte uppmärksammades av de bättre tidningarna kunde man se företagets designers, några danskar vars namn nu är lyckligt glömda men som kunde kopiera och därvid starkt förfula vilken som helst annan tillverkarens möbler.

Nu är IKEA något annat och behandlas analytiskt i en stor artikel New York Times i söndags. Skribenten börjar med att konstatera att

det till Pinochets kupp i Chile, buggandet av arbetskamraterna i Vita huset, idén till julförbeningarna av Nordvietnam, råden till Nixon under Watergateskandalen etc. Denne man som numera inte heller kan resa var som helst i världen därför att han riskerar bli ställd inför domstol som krigsförbrytare var en av dem som för två år sen gav George Bush elementär utbildning i utrikespolitik inför presidentskapet.

President Bush ville inte alls ha någon kommission i ärendet 11 september men tvingades av kongressen. Vad kunde då vara lämpligare än att han sätter Kissinger som ordförande. Vi har nu bara att se fram mot ledarkommentarerna i

tågresan till Älmhult från Köpenhamn ("den närmsta större staden") går genom ett fult och stenigt landskap med föga attraktionskraft. Men IKEA själv har sin särart: en humanistisk moralism påstår skribenten. Tja, verkligen?

Men skribenten är förstås inte helt ute och reser när han fokuserar på frågan om klass. IKEA misslyckades i första omgången i USA: de som handlade där och ville ha den där ljusa skandinaviska stilen var en liten elitgrupp med mycket pengar. De köpte förstås men blev naturligtvis besvikna på den vacklande kvaliteten. Men framför allt var de få. Vad som har hänt är att nu kommer mellanskikten som har halvt funktionalistiska stilideal, måttligt

med pengar och som känner sig väldigt praktiskt lagda med sexkantsnyckeln. De kan alltså få ihop en Billy och de kan mycket väl tänka sig att köpa en soffa som man kastar om tio år. IKEA har nu 15 varuhus i USA och tänker ha 50 om tio år. Redan ligger företagets matställen på plats femton i listan över restaurangkedjor i USA. Man får hoppas att köttbullarna smakar bra.

Vad IKEA bygger på är en modern variant av slit och släng, menar alltså skribenten, och det var något som går utmärkt ihop med tidsandan under den nya ekonomin. En dator blir urmodig på fem år och då kan det väl vara en lagom livslängd för möbelen också? Det blir lite sammansatt förstås: IKEA vill framstå som ekologiskt medvetet, men uppmanar oss att köpa nytt i spånplattor i stället för det gamla slitna bordet.

Själv gillar jag IKEA så där lagom, det är bra att dom finns och en hel del av deras grejer är enkla och schysta, ungefär som blåvitt på Konsum. En del av deras tricks kunde man dock klara sig utan: detta att man praktiskt taget tvingas dra igenom hela varuhuset även om man bara ska ha en liten detalj. I New York Times berättas att IKEA la märke till att många män inte följde med fruarna in på textilavdelningen. Alltså satte man upp några ställ med verktyg vid entrén. – Vi sålde skruvmejslar så ni kan inte ana det, berättar en försäljare.

Pølsemanden på väg ut

Jag läser med vemod i Information att den danska Pølsevognen och med den Pølsemanden är på väg ut. På 1950-talet fanns det drygt 500 vagnar i Köpenhamn, 1996 var det nere i 280 och i dag ligger siffran på ca 140.

Problemet är att de unga sviker: de vill hellre äta hamburgare eller pizza eller något thailändskt. Andra äter menar att det är inte själva pølsorna som sviktar utan distributionsformerna. Man kan få varma röda pølsor i såväl snabbköpet som 7-Eleven och bensinmacken och där är de dessutom billigare.

En talesman för yrkeskåren säger i Information att det är inte så mycket för pengarnas skull han sörjer. det har aldrig varit särskilt lönsamt att sälja pølsor. Arbetsdagar om 11 1/2 timme och en intjäning av ca 200 000 dkr före skatt. Nej det är mera en kulturfråga, hävdas det. Pølsevagnen är demokratisk dansk matkultur: alla, oberoende av samhällsklass, ses vid den lilla smala disken och står där och doppar bröd och pølsa i senap och ketchup. Det är den mänskliga kontakten och gemenskapen som håller på att gå förlorad.

Ja, allt fast förflyktigas, men man kan kämpa emot. Åk och demonstrera den 14 i Köpenhamn, men passa på och stöd pølsemanden!

Lucifer

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Tel 046/14 33 09. Utges av V-o UV Lund. Prenumerationsavgiften, (se redaktionsrutan nedan) insättes på postgiro 1 74 59-9. **Ansv. utgivare: Ola Hagring** Tel 046/14 33 09. Manus sändes till ovanstående adress el. e-post till: veckobladet.lund@passagen.se Red. förbehåller sig rätt att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, eller använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet.

Inte ointressant nämnd

Nilla Bolding ställer i förra veckans VB två frågor angående utseende av vice ordförande i Lunds kommuns valnämnd.

Den första är om valnämnden är "som Mats Olsson sa, en helt betydelslös nämnd". Jag har aldrig sagt att den är betydelslös på något vis. Däremot hävdade jag på medlemsmötet att möjligheten att driva politiska frågor är relativt begränsad jämfört med i andra kommunala nämnder. De torde inskränka sig till de i och för sig viktiga tillgänglighetsfrågor i vallokaler, som Nilla riktigt påvisar i sitt inlägg.

Presidiearvodena i valnämnden måste betraktas som sällsynt lättförtjänta, till och med under de år det är val, något som vår nuvarande ledamot i nämnden också påpekat. Detta är orsaken till att jag tycker att det vore slöseri med resurser att till detta uppdrag sätta någon som inte har något som helst kommunalt uppdrag i övrigt. Därmed kommer vi in på Nillas andra fråga: skall detta arvodereade uppdrag användas för att "belöna personer som utför ett bra arbete på andra områden"? Mitt svar på den frågan är ett obetingat nej. Det kan aldrig vara fråga om några "belöningar". Däremot vore det dumt att inte göra det bästa möjliga av de uppdrag partiet har fått. Genom att i några fall kombinera ett par uppdrag med varandra skapas rimliga arbetssituationer för dem som påtagit sig dem, samtidigt som inget av uppdragen får lov att nedvärderas eller försummas.

Jag är övertygad om att Nita Lorimer med sitt rättvisepatos, sin noggrannhet och sitt engagemang i handikappfrågor, kommer att bli en alldeles utmärkt vice ordförande i Lunds valnämnd.

Mats Olsson

Förbannade bussjävlar!

Vänsterpartiet ivrar för kollektivtrafiken. Som sympatisör till detta parti är det dock inte alltid enkelt att hålla med om kollektivtrafikens välsignelser.

I fredags, den 29 november, kom jag på min cykel från Domus (f' låt, Konsum Mårtenstorget heter det numera) med tunga kassar på styret. När jag svängde upp längs Stortorget möttes jag av tre person-

bilar på rad som obekymrade om genomfartsförbudet körde söderut. Dessa lagöverträdelse är numera fullt normala vilket har påpekats i dessa spalter ett flertal gånger.

Men när jag nu stretar norrut och kommit upp i höjd med domkyrkan smyger en buss upp vid sidan av mig. Längs Kyrkogatan finns busshållplatser. Bussen tänker antagligen angöra en av dem. Istället för att vänta tills jag cyklar förbi blir jag helt enkelt inträngd mot trottoarkanten. Jag bankar häftigt på bussens sida. Jag får emellertid ge upp, stanna, gå bakom bussen och när jag passerar förarens sidoruta bankar jag på den och försöker med diverse åtbörder få föraren att förstå sitt olämpliga beteende mot mig. Jag får bara en hånfull blick tillbaka. Juliskan griper mig häftigt och omedelbart.

Bussen hette HKK 690, det var linje 3 och tidpunkten var 12:08. Föraren är säkert identifierbar med dessa uppgifter som grund. Händelsen hade väl kunnat passera om detta hade varit ett enstaka olycksfall i arbetet. Tyvärr tror jag dock inte att det är så. Jag cyklar mycket, så gott som alltid när jag är i stan. Många gånger har jag sett bussar som genom sin rent fysiska överlägsenhet utnyttjar denna för att trycka till cyklister och fotgängare. Ska det vara så? Varför har vi inte ett bussbolag som håller sig med vänliga, hänsynsfulla förare som är kompetenta att framföra sina tunga och skrymmande fordon? Säkert skulle någon representant för bussförarfacket försöka tala om för mig hur stressad personalen är på grund av ett pressat tidschema etc. Men jag skulle inte gå på det. Stressade förare är dåliga förare och det är bussbolagets och dess uppdragsgivares (dvs. kommunens, antar jag) skyldighet att se till att förarna kan sköta sitt jobb på ett rimligt sätt.

För att återknyta till inledningen ovan så kom jag två dagar senare, på självaste skyltsöndagen, norrifrån och närmade mig Stortorget. Hemvärnets musikkår spelade. Två polisbilar stod parkerade längs torgets västra sida. Aha, tänkte jag, nu kollar dom genomfarts-trafiken. Men ick! Fyra poliser stod och övervakade en egendomlig demonstration, där flera deltagarna på ett ironiskt sätt raljerade med högern. Fyra andra poliser stod och pratade på trottoaren vid en av bilarna. Jag stannade upp ett ögonblick för att se hur det nu var med genomfarts-trafiken. Vissit hejdade sig vissa bilar som hade tänkt köra förbi Stortorget när de på avstånd såg den massiva polisupp-laddningen. Men inte alla. En del körde ändå. Nu måste väl ändå po-

Riksdagsblandning

Forts. fr. sid. 1.

Motionen kräver också att regeringen helt häver sekretessen kring de handlingar som är aktuella i sammanhanget, på samma sätt som har skett i bland annat Danmark och Norge.

Diesel och miljömål

Regeringen samarbetar som bekant med miljöpartiet och vänsterpartiet. Men den har även andra samarbetspartner. Sålunda finns det ett samverkansprogram mellan regeringen och bilindustrin och som kostar staten en halv miljard om året. Motiveringen var att stödja utvecklingen av renare fordonbränslen. Nu har det emellertid visat sej att bilindustrin framför allt använder pengarna till att forska om bättre dieselbränsle, och det var knappast meningen, särskilt inte som dieselavgasernas småpartiklar har visat sej vara en långt större hälsofara än som tidigare var känt.

– Det var ju sagt att Naturvårdsverket skulle justera samverkansprogrammet så att det stämde bättre med vad riksdagen har beslutat, påminde Karin i en enkel fråga nu i november. Men så har inte skett. Varför?

– Det ska jag kolla, lovade miljöminister Sommestad. Men Karin och vi bör nog inte lita mer än nått och jmnt på ministern. Var det inte hon som i somras sa att frågan om Västkustbanans dubbelspår i Lund skulle vara löst senast någon vecka efter valet?

Oljehot

Det gäller för politiker att snabbt agera på uppkomna situationer. Faran för oljekatastrofer till havs är förvisso inte ny men den har aktualiserats dramatiskt genom tankerolyckan utanför Pyreneiska halvöns nordvästra udde. Östersjön med sin slutna karaktär är särskilt känslig, och oljefrakterna där ökar snabbt.

– Riksdagen har visserligen beslutat att nya tankfartyg i Östersjön ska ha dubbelskrov, säger Karin i ett uttalande. Men de gamla fartygen då? Vänsterpartiet kräver att alla tankfartyg i Östersjön ska ha dubbla skrov.

lisen göra något, tänkte jag. Nähä, dom vände bara ryggen till och pratade vidare. Dom tycktes ha hur trevligt som helst.

Jag säger bara som Falstaff, fakir: Tiderna är onda! Jag är valbar!

J. Panda

Sparkstötning räcker ej

Vad kan en glesbygdsinånare göra för att miljöanpassa sina transporter? Ersätta vissa bilresor med gång, cykel eller spark ... Men för längre resor måste det finnas fungerande kollektivtrafik om bilresorna ska kunna minska i antal och omfång.

Karin och vänstern kräver därför i en interpellation högre statsbidrag till glesbygdstrafiken. Fast frågan är ju hur länge vi har råd med vår vidlyftiga glesbygd.

Sapfiskit

En innehållsrik partimotion om trafiksäkerhet har Gudrun Schyman som första namn, men eftersom ansvarsområdet är Karins tror vi att hon har haft en hel del med utformningen att göra. Det är en intressant motion i ett viktigt ämne, men vi ska här ändå bara uppehålla oss vid en detalj.

I motionen citeras en dikt av Lundapoeten Gert Glentow så här:

Så är vägens villkor och argumenten: Rubbas rytmen stannar nog hela landet! Kostar inte rörelsens frihet, driften krymplingar, döda?

Poeten är stolt, förklarar han, över att bli använd i en riksdagsmotion. Men, skriver han också: "Var noga med hur du citerar. Sapfiska strofer har ju ett särskilt versmått och en speciell radindelning." Så här ska de två sista raderna vara:

Kostar inte rörelsens frihet, driften krymplingar, döda?

Ingen stor skillnad kan det synas, men förmodligen var den antika grekiska skaldinnan Sapfo, som har gett namn åt versmättet, lika noga som Glentow med radbrytningen.

Gr

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Sten Henriksson, Gunnar Sandin och Kajsa Theander. Nästa redaktör Gunnar Sandin, 135899.

Manus sänds per post till Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123.

Manus mottas gärna i form av Worddokument (.doc), RTF eller ren text på 3,5" diskett. Bifoga helst pappersutskrift. Enklare är att skicka e-post till vbladet.lund@passagen.se

Lämnas då gärna två versioner: den raa texten som brev och dokumentet i format enligt ovan som bilaga. Telefon till redaktörerna:

Gunnar Sandin 13 58 99
Charlotte Wikander (tjl) 13 96 26
Vid utebliven tidning ring
Cecilia Wadenbäck 13 82 13.